

Свети Сава светитељ, просветитељ и учитељ

Људи смо модерног доба, али смо постали огорчени, незасити и незахвални. Зависни смо од телефона, а ни за шта паметно га не користимо. Плашимо се мрака, не видећи заслепљујућу светлост коју добијамо. Вечито гладни, сматрамо себе јаднима и сиротима, не видећи оне који немају ништа, док можда и ми и они имамо све. За нас је ноћна мора да обучемо исту одећу два дана за редом, страшно је поновити се. Не размишљамо да је можда баш то оно што треба да учинимо, јер понављање је мајка знања.

Неким се може рећи и два, и три, и хиљаду пута, а да не чују ништа. Није ли и то онда знак да треба понављати? Данашња деца не знају шта су манири, не знају ко су, нити шта је оно за чим треба ићи и кога следити. Понеки разликују вишак од мањка, али скоро нико лепо од ружног. Већина гледа у лоше примере који посрћу за неким тамо унапређењима, каријерама, новцем...

Заборављамо да се прво скочи, па тек онда каже хоп. Не знамо за поштење, за искреност, за границе. Једино смо сами себи важни, да се што боље обезбедимо и најбоље проведемо. Сви се водимо логиком „иде гас“, а никоме не пада на памет да тај гас попусти и мало се котрља, па чак и да застане, да мало размисли. Заборављамо своју религију, своје порекло посежући за неким другим стварима које нас воде ко зна куда..

Сетимо се, ко је био онај ко нас је некада учио шта је оно што је у животу заиста битно? Знамо ли његово име? Или допуштамо деци да гледају неке страшне цртане филмове и ликове који би се гадили и неким одраслима уз изговор да немамо времена? Да се подсетимо...

Свети Сава био је наш први учитељ, али пре свега ученик Христов. Спознао је вредност љубави и добрих дела. Нешто налик на оно за шта ми данас кажемо; „Твоје мало мени значи пуно“. Разумео је да ми на овом свету нисмо због себе, већ ради других. Отварао је прве школе, грађевине које неки данас желе да униште. Учио је децу, а и одрасле, како треба да живе. Никоме ништа не би узимао за зло, већ би људе учио да се од зла држе подаље. Давао је снаге немоћнима, умиривао узвишене. Паметнима би увек насипао и чашу добротe, како не би кренули странпутицом, а добре освешћивао и саветовао како не би учинили неку глупост.

Лечио је болесне, умиривао немирне, хранио сиромашне. Учио нас је правим вредностима, јединим оним стварима које нас могу спасити. Ходио је вером и живео вером и тако повео велику поворку људи која ће вечно обасјавати пут Христов светлошћу добротe, искрености, чистоте, а по највише, љубави.

Учио нас је да будемо скромни и увек захвални, чак и ако у неким тренуцима не видимо колико дарова заправо имамо, јер жртва Богу је срце скрушено и дух скрушен. Ако смо такви, Бог нас неће понизити. Такође, подсећао нас је увек да треба да будемо истрајни и чврсти у вери, без сумњи, без страхова.(и страхова) Таква осећања ишчезавају када их наша нада надјача. За сваки проблем имао би решење. Неверницима је стално доказивао да је Богу све могуће. Чинећи добро, добио је приступ непресушном извору снаге и врлина, али и свима показао пут до њега. Није нас приморавао ни на шта, нити је то хтео. Он нам је само помогао да спознамо истину. Био је путоказ на путу, али онај који стоји сасвим усправно и чврсто, који не може нико померити и који је увек усмерен баш онако како треба.

Требало би да му посветимо више пажње, због своје деце и због нас самих. Светог Саву слаavimo као школску славу, као заштитника деце и људи, као заштитника и светитеља свих Срба. Уместо да пуштамо своју децу да иду путевима које не знају, научимо их да верују и воле, као што је то Свети Сава радио, па ће они сами моћи да пронађу тај пут који је једини прави излаз, решење свих проблема и заједнички спас за све нас.

Ако се још једном осврнемо на живот и одрастање Светог Саве, схватићемо да није богат онај ко много има, него онај коме мало треба. Још као дете имао је свега, а ни за шта од тога није марио, нити је желео. Он за гордост није знао. Тражио је само једно „да живи у дому Господњем све дане живота свога“ и желео је то за све народе и за сав род српски који је он ујединио. У томе се огледају његова несебичност и великодушност. Научио нас је да живот није на земљи, него на Небу. Рекао нам је да смрт није крај, него је почетак и да свим својим срцима верујемо у Христа и Његову љубав, како би она за нас била почетак без краја. Немојте да живимо као да никад нећемо умрети, а да умремо као да никад нисмо живели. Следимо Светог Саву. Увек тражимо само љубав, верујмо, надајмо се најбољем и не очекујмо ништа.

Узми свој крст и Савиним путем крени, спас је у вери!